

ler. Udvalget har overvejet spørgsmålet om en udvidet adgang til retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager med dette udgangspunkt.

Udvalget har således fundet, at en sådan lovændring i givet fald snarere bør have karakter af en ajourføring af anvendelsesområdet for de gældende regler om retshåndhævelsesarrest end en udvidelse til forbrydelser, der er mindre grove end dem, der i dag giver mulighed for retshåndhævelsesarrest. Ved gennemgangen af de enkelte sædelighedsforbrydelser har udvalget derfor lagt vægt på at undersøge, om der findes tilfælde af sædelighedsforbrydelser, hvor der i dag ikke er mulighed for retshåndhævelsesarrest, men som alligevel kan sidestilles med andre forbrydelser, hvor en sådan mulighed findes efter de gældende regler.

Udvalget har fundet, at en almindelig regel om retshåndhævelsesarrest fortsat bør forbeholdes de groveste forbrydelser.

Efter den gældende, almindelige regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, er der som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 3.1.2 allerede i dag mulighed for retshåndhævelsesarrest i de sædelighedssager, hvor strafferammen er fængsel i 6 år eller derover. Dette forudsætter dog, at straffen i det enkelte tilfælde må ventes at være ubetinget fængsel i 8-10 måneder eller derover. For de lovovertrædelser, herunder f.eks. voldtægt, hvor strafniveauet i almindelighed opfylder denne betingelse, er det udvalgets hovedsynspunkt, at spørgsmålet om retshåndhævelsesarrest fortsat må bero på anvendelse af den gældende regel.

Udvalget har ikke nærmere overvejet en eventuel ændring af anvendelsesområdet for § 762, stk. 2, nr. 1 (kravet om fængsel i 6 år eller derover i strafferammen), jf. ovenfor i pkt. 3.1.2.

3.1.4.2. Derimod finder Strafferetsplejeudvalget, at det kan overvejes at udvide den særlige regel om retshåndhævelsesarrest i voldssager mv. i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2, hvorefter fængsling kan ske i tilfælde, hvor den forventede straf er på mindst 60 dages ubetinget fængsel. Overvejelserne må dreje sig om straffebestemmelser, hvor der mere hyppigt forekommer sager, som medfører straffe under 8-10 måneders fængsel, og hvor det alligevel kan støde retsfølelsen, at sigtede er på fri fod.

Det må således vurderes, om der findes sådanne tilfælde af sædelighedsforbrydelser, hvor der ikke i dag er mulighed for retshåndhævelsesarrest, men hvor der alligevel må siges at være tale om kriminalitet af en sådan hensynsløs og stødende karakter, at tilfældet kan sidestilles med de voldssager mv., der er omfattet af den gældende § 762, stk. 2, nr. 2. Udvalget har i den

forbindelse særligt overvejet sædelighedsforbrydelser over for børn (personer under 15 år), idet overgreb mod børn må anses for særligt egnede til at støde retsfølelsen.

Strafferetsplejeudvalget er opmærksom på, at der i en række sager af denne karakter vil kunne være grundlag for fængsling under henvisning til faren for forstyrrelse af efterforskningen. Efter udvalgets opfattelse taler det ikke imod en udvidelse af mulighederne for retshåndhævelsesarrest med henblik på de tilfælde, hvor en sådan kollisionsrisiko ikke foreligger.

Strafferetsplejeudvalget er endvidere opmærksom på de særlige bevisforhold i sager om seksuelle krænkelse, herunder ofte fravær af andre vidner end forurettede. Efter udvalgets opfattelse er der ikke mindst i sådanne sager grund til, at retten i det enkelte tilfælde nøje overvejer, om kravet om en særligt bestyrket mistanke er opfyldt. Det er imidlertid ikke udelukket, at en særligt bestyrket mistanke antages at foreligge, selv om der ikke er andre væsentlige vidner end forurettede. Udvalget finder, at de særlige bevisforhold i sædelighedssager ikke er til hinder for at udvide mulighederne for varetægtsfængsling i retshåndhævelsesøjemed i sådanne sager for så vidt angår de tilfælde, hvor en særligt bestyrket mistanke foreligger, enten allerede under efterforskningen eller efter en domfældelse i første instans.

3.1.4.3. Strafferetsplejeudvalget har endvidere overvejet spørgsmålet om en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager i lyset af visitationsordningen med henblik på psykiatrisk/sexologisk behandling af seksualforbrydere, som er nærmere omtalt i betænkningen side 93-96.

Udvalget bemærker, at en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager ikke vil berøre muligheden for at idømme en betinget dom med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling. En sådan afgørelse træffes efter indstilling fra et visitationsudvalg om sigtedes egnethed og motivation til at indgå i et behandlingsforløb, og indstillingen vil i givet fald foreligge forud for hovedforhandlingen i straffesagen.

Udvalget anfører, at en udvidet anvendelse af varetægtsfængsling alligevel vil kunne have som konsekvens, at nogle domte ikke kommer til at indgå i et behandlingsforløb, som de ellers ville have indgået i. Dette kan dels være en følge af, at fængslingen i arresthus efter det oplyste kan indvirke negativt på motivationen for behandling, dels af, at en varetægtsfængsling indebærer, at afsoningstiden forkortes. Ud-